

Потім він сам спробував помукати, а його діти великодушно захихикали.

— Ти мукаєш, як корова, — сказав Юган, а Малін заперечила:

— Може, ще рано мукати від радості? Спершу треба побачити будинок, що ти найняв.

Мелькер не згодився.

— Агент розхвалював будинок на всі боки. А я звик вірити людям на слово. Він запевняв, що то дуже гарна старенька садиба.

— Коли б уже швидше приїхати, — сказав Пелле. — Мені так хочеться її побачити.

Мелькер глянув на свій годинник.

— За годину побачиш, синку! До того часу ми всі страшенно зголоднеємо. І вгадайте, що ми тоді зробимо?

— Будемо обідати, — сказав Ніклас.

— Атож. Ми сядемо на подвір'ї проти сонечка наминати смачнючі наїдки, що приготувала для нас Малін. На зеленому моріжку, уявляете?.. Просто собі сидітимемо і тішитимемося літом!

— Йой, — мовив Пелле. — Я зараз замукаю.

Та потім він вирішив знайти якесь інше заняття. Тато сказав, що пливти ще годину, і на цьому пароплаві Пелле, певно, знайдеться що робити.

Багато чого Пелле уже й зробив. Він облазив усі трапи й позаглядав у всі кутки й закутки, що його цікавили. Він поткнувся був у кабіну штурмана і спіймав облизня.

лише одна маленька людинка і собака. Людинка виявилася дівчинкою років семи. Вона стояла як укопана, дощ лив на неї, а вона стояла й хоч би тобі що.

«Очевидно, Господь Бог створив її тоді ж, як і острів, — подумала Малін, — та й доручив їй бути його володаркою і берегинею».

«Я ніколи ще не відчувала себе такою мізерною, — писала Малін у щоденнику, — як тоді, коли на очах цієї дівчинки сходила під зливою на берег із речами в руках.

Здавалося, її погляд пронизував мене наскрізь. Мені подумалося, що це була сама величність Сальткрока, і якщо ця дитина не визнає нас, то ніхто на острові не визнає. Тому я, звертаючись до неї тим улесливим тоном, яким звертаються до малих дітей, запитала:

— Як тебе звати?

— Чорвен*, — відповіла вона.

Отакі! Як можна мати таке кумедне ім'я й так велично триматися?!

— А твого собаку? — вела я далі.

Вона подивилася мені просто у вічі й спокійно спитала:

— Ти хочеш знати, чи це мій собака чи те, як його звати?

— І те, і те, — відповіла я.

* У дослівному перекладі зі шведської *korven* — ковбаска, сарделька.

— Агов, браття! Гайда по воду!

Дощ ущух, принаймні на мить. Вечірнє сонце кілька разів намагалося пробитися крізь хмари, почувши жваво-підбадьорливий спів чорного дрозда на старій горобині — зухвало, хоч і невдало. Дрізд виспівував поти, поки побачив Мелькерсонів, що тюпашили по мокрій траві з відрами в руках. Лише тоді замовк.

— Як добре, що на Теслевій садибі росте своє родове дерево, — сказала Малін і мимохіть погладила шорсткуватий стовбур горобини.

— Навіщо люди заводять родове дерево? — спитав Пелле.

— Щоб милуватися, — відповіла Малін.

— Щоб було де лазити, сам побачиш, — додав Юган.

— І це найперше, що ми зробимо завтра вранці, — впевнено мовив Ніклас. — Цікаво, чи тато доплатив за те, що тут є дерево, на якому добре лазити?

Малін засміялася, а хлопці й далі навперебій заходилися перелічувати, за що Мелькер мав би доплатити. За причал і блаженку плоскодонку, що стояла при березі. За ряд червоних повіток, які їм треба обстежити, коли матимуть час. За горище, яке вони вже обнишпорили і де було повно цікавої всячини.

— І за криницю, якщо тільки там чиста вода, — сказала Малін.

Але Юган і Ніклас не думали, що за це треба доплачувати.